

се качи и тя в носилката и придружи своята любимка.

Джлжг, много джлжг бил пжтя, докато най-сетне те стигнали вечерта в една голяма, непрогледна гора, оставили посред гората търговската джщера и бабичката, и се върнали назад в кжщи.

Мая, тжй било името на девойката, била едва на шеснайсет години и до тогава живела много охолно, та толкова по-страшно и грозно ѝ се видяло сега всичко, когато се видяла сама самичка, само с тая безпомощна стара майчица, без пари и без храна, сред тая дива и пустинна гора. Тя почнала горко да плаче, а старата заплакала сжщо и не прекжсвала.

Но те били седнали случайно под едно джрво, което било по-старо от сто години, та имало дарбата да говори.

Джрвото се нажалило страшно от техното горко оплакване. От листето му излязла една сжстрадателна вжздишка, и клонете му зашумели сжстрадателно, докато най-сетне то се обжрнало кжм тех и им заговорило тжй:

„Изглежда, че тежка скржб ви измжчва, а аз трябва да ви приготвя друга още по-тежка. Наскоро ще се сберат под мене дивите зверове, с които е пжлна гората, и ще ви разкжсат.“

Двете жени почнали тогава да плачат и да ухкат толкова много, че джрвото не могло да слуша по-джлго, та рекло:

„Аз ще ви помогна, не се бойте. Шом зверовете зареват и заржмжат отдалече, ще отворя джнера свой, та да се скриете в утробата ми и се упазите от техното нападение, макар че всё ще изпитате малко болка от туй.“

И наистина, щом дивите зверове, които вече излезли на нощна плячка, се приближили кжм него, доброто джрво отворило своя джнер, колкото могло по-широко, зело Мая и нейната нагледница и пак се затворило.

Скоро след това всекакви дивни зверове обкржжили джрвото. Тук бил ужасния човекоразкжсвач тигжр и дивия гигантски слон, коварния риносёр и бесножестокия пантер. Редом до тех грухтела-и квичела бесната дива свиня, ржмжела кжрвожадната мечка, и лаял лукавия чакал.

Те крещели един през друг и тупали сжр-

дито с опашките си, защото подушили човешко месо; но макар гигантския слон да навел и изтрошил с своя хобот клоните, а глиганжт да изгризал с джлгите си остри жбикората, а пжк пантера и тигжра да го дращели с своите остри и яки нокти, доброто старо джрво стояло твжрдо и не предало бедните жени, на които бог дал убежище.

След некоторое време зверовете видяли, че нищо не ще излезе от усилията им, и си отишли.

Но когато се разсжмнало и всичко в гората станало пак спокойно, джрвото отворило своя джнер и пуснало двете жени на свобода.

Бедното джрво пострадало грозно; много от клонете му висели строшени надолу, и големи цепки личели по целата му кора, та то стенело от болка и клатело горко многолиствената си глава.

Мая се нажалила страшно за неговите страдания. Тя отжрчала на един близен извор и сжбрала там мека тиня, с която покрила раните на джрвото, колкото могла по-добре. Изправила след туй строшените клони нагоре, до колкото могла да стигне, и ги вжрзала с конци от работното си санджче. Вжзджхнало тогава джрвото по-лекичко и рекло:

„Благодаря ти за твоята обич, но аз те оплаквам тежко в сжрдето си, защото ти си много за оплакване. Как ще изтраете в тази голема гора без храна! Ето аз немам никакви плодове, за да те наситя.“

Мая отговорила:

„Не зная какво трябва да правя.“

Джрвото тогава ѝ рекло: „Най-добре ще бжде, ако дадеш на бабата всичките пари, що имаш, да отиде с тех до ближния град, да купи ядене за вас.“

Мая намерила в своето санджченце три мжненки мидени черупки, които в онуй време вжрвели вместо пари и сто такива черупки стрували колкото една стотинка. Джрвото тогава рекло на бабичката да купи за тех малко варен ориз. Когато бабичката отишла в ближния град и искала да купи за трите черупки варен ориз, изсмял ѝ се силно пжрвия тжговец.

„Колко ориз мислиш ти да получиш за трите черупки, джрта, глупава жено?“ зел да я ругае той. „Праздосвай се бжрже от тук!“